

8. zsoltár

Ó, Urunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön, az égen is megmutattad fenségedet! Gyermekek és csecsemők szája által is építed hatalmadat ellenfeleiddel szemben, hogy elnémítsd az ellenséget és a bosszúállót. Ha látom az eget, kezed alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, micsoda a halandó – mondom –, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá? Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg. Úrrá tetted kezed alkotásain, mindent a lába alá vetettél: a juhokat és marhákat mind, még a mezei vadakat is, az ég madarait, a tenger halait, amelyek a tenger ösvényein járnak. Ó, Urunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön!

Lk 8,1-15

Amikor pedig nagy sokaság gyűlt össze, és városról városra sokan csatlakoztak hozzá, egy példázatot mondott nekik: Kiment a magvető vetni. Vetés közben némely mag az útfélre esett, és eltaposták, vagy megették az égi madarak. Némelyik a köves helyre esett, és alighogy kihajtott, elszáradt, mert nem kapott nedvességet. Némelyik a tövisek közé esett, és amikor vele együtt felnőttek a tövisek is, megfojtották. Némelyik pedig a jó földbe esett, és amikor felnövekedett, százszoros termést hozott. Amikor ezeket elmondta, így kiáltott: Akinek van füle a hallásra, hallja!

Megkérdezték tőle a tanítványai, hogy mit jelent ez a példázat. Ő ezt mondta: Nektek megadatott, hogy ismerjétek az Isten országának titkait, de a többieknek példázatokban adatik, hogy akik látnak, ne lássanak, és akik hallanak, ne értsenek. A példázat pedig ezt jelenti: A mag az Isten igéje. Akiknél az útfélre esett, azok meghallották az igét, de azután jön az ördög, és kiragadja a szívükből, hogy ne higgyenek, és ne üdvözljenek. Akiknél a köves helyre esett, azok amikor hallják, örömmel fogadják az igét, de nem gyökereszik meg bennük: ezek hisznek egy ideig, de a megpróbáltatás idején elbuknak. A tövisek közé esett mag: ezek azok, akik hallották az igét, de mikor elmennek, az élet gondjai, gazdagsága és élvezetei megfojtják őket, és nem érlelnek termést. A jó földbe esett mag: ezek pedig azok, akik igaz és jó szívvel hallgatják az igét, meg is tartják, és termést hoznak állhatatossággal.

Amikor a reformációról megemlékezünk, akkor azt azzal a szándékkal tesszük, hogy tiszteletünket fejezzük ki azoknak az embereknek – a

reformátoroknak – a bátor kiállása, törekvése iránt, hogy megtisztítsák az egyházat mindattól, ami az evangéliumtól idegen. Ez egy hatalmas törekvés volt, és volt is benne jó pár zsákutcába futó próbálkozás. Olyan is, ami jó volt, olyan is ami nem. De persze nem úgy kezdődött a reformáció, hogy lett volna egy egységes csapat egy kialakult vízióval, és listával, hogy hogyan tudjuk az egyházat visszaalakítani az őskeresztény mintára, hanem lassan-lassan tudatosultak bennük – egy-egy reformra vágó, és azért tenni akaró emberben –, hogy mi az, amiben változásra van szükség. Tudjuk Luther példájából, hogy ennek a változásnak a szükségességét először saját magában élte meg, s a saját hitbeli megtapasztalásaiból születtek az egyház reformjára vonatkozó elképzelései is.

Amit most ebben – a magvető példázatáról szóló – igemagyarázatban ebből ki szeretnék emelni, az három dolog:

1. Az életünket újra és újra Isten igéjéhez kell visszavinnünk, igazítanunk.
2. Azt, hogy ez miben is áll pontosan, és hogyan tehetjük meg, nem egyszerre, hanem lépésről lépésre ismerjük fel.
3. A változást mindig a saját életünkön kell kezdenünk, s onnan haladhatunk kifelé.

Jézus hallgatói közül legalább a fele földműves lehetett, de aki nem az volt, az is konyított valamennyit – valószínűleg – a földműveléshez. Én nem annyira konyítok hozzá. Ezért is volt nagy felfedezés számomra, amikor rájöttem ezzel a történettel kapcsolatban, hogy itt nekem is dolgom van. Nekem a szívem az a szántóföld, amit rendbe kell raknom. S azért kell rendbe raknom, hogy benne az Isten igéje, ami nem csupán beszéd, hanem magának Istennek a jelenléte, sok gyümölcsöt hozhasson.

Ha egy földműves, vagy kertész hallotta ezt a példázatot, valószínűleg meg lehetett a véleménye arról a gazdáról, akinek így néz ki a szántóföldje. Hogyhogy le van taposva vetéskor a talaj? Nem szántott ez a gazda? És kövek vannak a földben? Azokat ki kellett volna ásni! (Ezért is látunk köves vidékeken, mint Palesztina, vagy itt Európában pl. Szicília, kőfalakat a földek mellett: a földből kiszedett kövekből épültek ezek a falak) És gyomos a föld? Na szép!

Ha a szívünk szántóföldje ilyen elhanyagolt, arról mi is tehetünk. Volt egyszer egy emlékezetes imaélményem, amiben ezzel az igével imádkozva azt a képet kaptam Istentől, hogy Jézussal együtt dolgozunk a

földön, ami a szívem, parcelláról parcellára haladva ássuk ki a köveket. Még most is megmelengeti a lelkem ez a kép ahogy visszagondolok rá...

Lehet, hogy egyedül nem tudok mit kezdeni a szívem szántóföldjével, de Jézus hív arra, hogy fogjunk bele vele együtt ennek a földnek a megtisztításába. Nem kell egyedül csinálnunk. Ő segít. De az akadályokat, amiktől nem tudom befogadni az Isten Igéjét, el kell távolítani.

1. Az első akadály: A letaposott föld.

Mindannyiunkat tapos az élet napról napra. Egy érzéketlen megjegyzés, ez figyelmetlenség, egy gorombaság stb. Megkeményedik a szívünk felszíne, mint egy földút, egy turista ösvény, amit sok-sok láb taposott ki. Van, akinek annyira megkeményedik a szíve, mint ha kemencében kiégetett agyag lenne.

Mi a jellemzője az ilyen szívnek?

- Például a cinizmus: *Mi az igazság?* – mindenki hazudik, mindenki csak a saját érdekét nézi.
- A reménytelenség: minek egy ilyen világban bármiért is küzdeni? úgyis csak az lesz, amit a gazdagok, meg a politikusok akarnak. A globális felmelegedés meg úgyis kinyír minket... Gyereket se szabad már szülni ebbe a világba.
- A harag. Ez nem mindig van a felszínen, de sokszor igen, s keresi magának a célpontot. Lehet ez egy titkos társaság, egy kisebbségi csoport, vagy rassz, vagy éppen a „gender-lobby”.

És ha ezzel a szívvel hallgatjuk Isten szavát, akkor az bizony, minden más szereteteli megszólítással együtt leperog rólunk. Meg kell nyitnunk magunkat Isten Igéje előtt, hogy aztán tudjunk megnyílni minden és mindenki más előtt is. Mert akkor már tudjuk viselni akár a taposást is. Mert a búzával, ami nagyon hasonlít a fűhöz, sűrűn benőtt talajt nem lehet kitaposni.

A szívünk megnyitása pedig nem más, mint figyelmes bizalomteli, vagy legalábbis reménykedő odafordulás Isten, Isten szava felé. Az eke, amikor felhasítja a földet, mintegy sebet ejt annak felszínén. Egy kicsit ilyen az is, amikor magam próbálok megnyílni az Isten felé. Kell hozzá egy adag bátorság, mert kiszolgáltatottnak magam, sebezhetővé teszem magam. De az élethez kell ez a sebezhetőség. A föld sebezhetősége a mag életéhez. A szerelmesek sebezhetősége az újszülött életéhez. A mi sebezhetőségünk a bennünk helyet kérő Isteni élethez.

2. A második: A kövek. Ezek már a földben mélyebben rejlő akadályok. Itt már a tetejükön megült pici földben elindulhat a magocska élete, de aztán mégis elhal, mert nem tud a gyökere mélyebbre jutni.

A mi köveink azok a szívünkben mélyebben ülő sérülések keménységek, amik újra és újra megakadályozzák a hitben, életben, szabadságban való növekedésünket. Lehet ez a szüleinkkel való kapcsolatunk sérülése, egy bélyeg, amit magunkon hordunk, mint Jákob a nevét (Csaló). Lehet, hogy lassúnak, hisztisnek, ügyetlennek, lustának stb. bélyegezték. Lehet, hogy egy baleset miatt maradt veled valamilyen félelem. És még sorolhatnánk... Ezek a belső keménységek már nem olyan könnyen felfedezhetőek, sokszor a mi magunk számára is láthatatlanok. Ezekért le kell ásni, ki kell bányászni őket. Ez kemény munka, s bizony egyedül legtöbbször nem is megy. Lehet, hogy az imádságaidban a Szentlélek feltárja előtted ezeket a köveket. Lehet, hogy valakivel, szakemberrel beszélgetve döbbsz rá, hogy miért akad el valami mindig benned, hiába a lelkesedés: elindul, fejlődni kezd, aztán valahol mindig megtorpan, tönkremegy. Mint a kövekre esett mag élete.

Lehet ezért is imádkozni, és lehet segítséget kérni, akár pszichológiai, akár lelkipásztori segítséget. És aztán türelmesen dolgozni annak a kőnek a kiásásán, mert bulldózerrel csak nagyon ritkán küld az Úristen.

3. A tövisek: a világ gondja, csábításai. Ezek a gondok, csábítások mindig velünk vannak, csak az nem jó, ha ezek a szívünkben vannak. Ugyanúgy, mint a vadnövények szépek és változatosak, de nem jó, ha a szántóföld velük van tele. Mindannyiunknak kell foglalkoznia gondokkal, feladatokkal, és mindannyiunknak vannak olyan vágyott dolgai, amiket, ha az lenne a feladat, hogy gyorsan sok pénzt költsünk el vásárlással, akkor megvennénk, de ha állandóan ezek körül forgunk akkor minden mást bedarálnak.

Azt hiszem főleg a gondok azok, amik nehéz kiűzni a szívünkéből. Ha próbálnánk is lecsendesedni, Istenre figyelni, újra és újra a fülünkbe ordibálják a saját vélt fontosságukat. Mit tehetünk velük? Tegyük oda Jézus kezébe, ki a szívünkéből, és azután már figyeljünk arra, amit Ő mond nekünk. Sokszor segít az, ha felírod egy listára, azokat, amik aggasztanak, s aztán azt, ha megoldandókról van szó, szépen kihúzgáld, ha meg olyan dolgokról, amiket nem tudsz megoldani egy szimbolikus gesztussal Krisztus kezébe teszed (beteszed a Bibliádba, odateszed a Feszület alá, elásod a kertben stb.) Minél inkább tudod odatenni Krisztus elé a gondjaid, vagy a vágyaid, annál inkább elvesztik

az uralmat feletted, mert a szívedben megerősödik az Ige veteménye, s a gyom már nem tud kikelni benne.

Az élet gazdagsága és élvezetei másként folytják meg bennünk az igét: A gondokhoz hasonlóan magukra vonják a figyelmet, de ezek nem félelmeket keltenek bennünk, hanem inkább a vágyainkat irányítják magukra: inkább játszom, vagy videókat nézek ahelyett, hogy imádkoznék, Szentírást olvasnék. Ezek izgalmasabb, dopamin-termelő tevékenységek. Bizonyos értelemben függőséget okoznak. S nagyon nehéz már másra koncentrálnom, mert ha meg is van a szándék, állandóan ott van bennem a vágy, hogy inkább ezekkel foglalkoznék.

Ilyenkor az segíthet, ha felteszem magamnak a kérdést: Mi az amit fontosnak érzek az életemben? Mi az amiért küzdeni akarok? És azt csinálom? ha nem, akkor tegyem meg az erőfeszítést, hogy a fontos, és jó célom felé fordítsam a figyelmem, s azért kezdjek el dolgozni. Nem lesz könnyű, főleg az elején, ha nagyon ráfüggtél már valamire, de kérheted hozzá Krisztus segítségét, s ha kell emberi segítséget is. Pl. odaadhatod valakinek a telefonod, hogy vigyázzon rá, amíg elhatároztad, hogy nem akarod elővenni, vagy beállíthatsz időkorlátot magadnak stb.

4. És a jó földbe esett mag kikel és termést hoz: az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, a harmadik harmincannyit.

Ahogy tisztogatjuk a szívünk szántóföldjének darabkáit, Isten Szentlelkének segítségével, úgy lesz egyre több és több mag, ami eljut bennünk a termésig.

Persze az, hogy egyszer megtisztítottuk a szívünk egy részét, nem jelenti azt, hogy nem keményedhet meg újra, vagy nem gyomosodhat be újra, de ahogy Isten útját járjuk egyre könnyebbé és - talán mondhatom - látványosabbá válik a munka: meglátszik rajtunk az, hogy Isten számtófeldje, az ő veteménye vagyunk. Jó gyümölcsöket terem az életünk. Olyan emberekké válunk, akik mellett jó lenni, mert Isten szeretetéből, jóságából irgalmából sugároznak valamit a körülöttük élőkre.

Így legyen! Ámen